
УДК 81'373.232.1: 001.4

Майя Дзюба (м. Рівне)

ЕПОНІМІЧНІ НАЙМЕНУВАННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ НАУКОВІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ

У статті проаналізовано особливості термінів, утворених від власних назв, указано на переваги та недоліки епонімічних найменувань у термінології, окреслено умови до- речного використання епонімів у спеціальній мові.

Ключові слова: епонім, власна назва, епонімічні терміни, термінологія.

Серед різноаспектних проблем сучасного термінознавства важли-
ве місце посідає дослідження епонімічних найменувань — тер-
мінів, у складі яких наявні епоніми¹, тобто власні назви на позна-
чення конкретних носіїв імені, від яких утворено спеціальні мовні
одиниці. Особливості функціонування власних імен у спеціальних
підмовах, процеси деонімізації одиниць ономастичного простору,
стійка тенденція до збільшення кількості епонімічних термінів
у наукових терміносистемах високорозвинених сучасних мов за-
кономірно все більше цікавлять дослідників, що зумовило появу в
80-х рр. ХХ ст. окремої мовознавчої дисципліни — термінологічної

---

¹ У сучасній лінгвістиці термін епонім уживають у широкому й вузькому розумінні. Одні дослідники (І. Волкова, О. Лобач, С. Овсейчик, Н. Цимбал та ін.) трактують епонім як власну назву, яка стала основою для творення мовного знака з новим значенням (широке розуміння), інші (Г. Беженар, М. Дмитрук, Б. Михайлишин, Н. Новинська та ін.) — як термін, утворений від власних імен (вузьке розуміння). Щоб уникнути термінологічної неточності, яка може спричинити численні непорозуміння, підтримуємо перший погляд (широке розуміння).

У мовознавстві немає однастайності щодо того, які з власних назв — антропоніми чи й інші оніми — можуть стати основою для створення терміна-епоніма (або бути терміном, утвореним від власних імен). Оскільки спеціальні найменування можуть походити від антропонімів, міфонімів, теонімів, топонімів, етнонімів, космонімів, уважаємо, що епонімом може бути будь-яка власна назва, на основі якої утворено нову номінацію (Докладніше в [14]).

ономастики (нім. Fachsprachenonomastic, англ. LSP onomastic, рос. терминологическая ономастика). Певна невідмежованість поняттєвого змісту нової інтеграційної дисципліни, що перебуває на етапі становлення, нечітка сформованість її категорійного апарату, невпорядкованість внутрішніх структур спричинили появу різних поглядів на сутність цієї дисципліни і предмет її дослідження. На думку Р. Глезер, вона є розділом ономастики, О. Суперанська вважає, що термінологічна ономастика — це розділ термінології [30: 26]. Виходячи з того, що спеціальні назви з компонентами-епонімами пов'язані з ономастикою тільки генетично (стаючи терміном чи його складником, власне ім'я виходить за межі ономастичного простору, тому що перестає виділяти одиничні предмети з предметного ряду чи індивідуалізувати об'єкти природи), вважаємо, що цілком правомірно згадані найменування розглядати як предмет термінознавства.

Епонімічні терміни окремих галузей знань досліджено на матеріалах англійської (М. Осадчук), німецької (М. Кожушко, О. Лобач), російської (Н. Новинська), французької (Г. Беженар) та інших мов. Незважаючи на те, що окремі аспекти українських термінів відономастичного походження були об'єктом побічного аналізу в працях М. Дмитрук, Л. Малевич, Б. Михайлишина, С. Овсейчик, І. Процик та ін., комплексного їхнього дослідження в україністиці немає. Залишається невирішеним питання про статус епонімічних найменувань у термінології, серед актуальних проблем сучасного термінознавства дослідники виокремлюють „проблему прийняття і подальшого поширення чи відхилення термінів-епонімів (типу *закони Ньютона* і *паркінсонізм*) і заміни їх найменуваннями, представленими загальними назвами” [22: 201–202].

Практика використання епонімів у складі спеціальних назв має давню традицію. Семантична структура епонімічних термінів свідчить про те, що це найстаріший пласт термінологічної лексики [2: 13–14], а утворення термінів, зокрема медичних, від власних імен було поширене ще в античності [3: 16].

В українській термінографії одиниці з компонентами-епонімами зафіксовано як повноцінні спеціальні найменування вже з початку минулого століття: *листок Декарта*, *яйце Декарта* [20], *орган Кортія*, *перстень Сатурна* [28]. У сучасному термінологічному фонді епонімічні терміни становлять помітний пласт, зокрема, у математичній, медичній, фізичній метамовах. Так, у терміносистемі сучасної математики назви, утворені з власних імен, або словосполучення, до складу яких входять власні імена, утворюють досить значну групу — майже 10% [15: 6]. Відономастичні терміни засвідчено і в загальнономовних словниках (наприклад, у [19] 265 одиниць згаданого типу), що свідчить про вихід останніх за межі конкретних галузей знань.

Незважаючи на те, що „термінології властиве незрівнянно ширше порівняно з літературною мовою використання власних імен у ролі похідних основ” [13: 108], в українській і зарубіжній лінгвістиці існу-

ють різні погляди щодо використання найменувань, утворених на основі власних назв.

Зокрема, О. Бекишева, С. Іванов, Н. Цісар та ін. відстоюють думку про потребу обмежити використання епонімічних термінів², тому що вони не сприяють розумінню понять, які позначають. Більшість термінологів (Г. Беженар, Ю. Віт, В. Даниленко, М. Кожушко, О. Лобач, Л. Малевич, Б. Михайлишин та ін.) вважають, що епонімічні назви – оригінальний і лінгвістично правомірний засіб номінації у мові спеціального призначення. Ми поділяємо цю думку.

Одна з особливостей відономастичних назв – рухомість і гнучкість їхньої структури. Морфолого-синтаксична модель значної частини найменувань аналізованого типу є поєднанням іменника у називному відмінку з епонімом у родовому відмінку (*симптом Брунаті, симптом Левассера, синдром Штофера, синдром Мондора, ефект Барнетта, ефект Казимира, квантовий ефект Хола* та ін. У таких мовних конструкціях епонім виконує роль конкретизатора загальних понять. Про важливість компонентів-епонімів у термінах зазначеної моделі свідчить частотність їх поєднання з окремими компонентами складених термінів, що є загальними назвами, наприклад, *інтеграл: і. Абеля, і. Ганкеля, і. Даламбера, і. Даніеля, і. Діріхле, і. Крістоффеля, і. Лапласа, і. Лебега, і. Лебега-Стільтьєса, і. Мелліна* та ін.

Останніми роками в українській термінології спостережено активізацію паралельного використання структури „відепонімічний прикметник + іменник у називному відмінку”, яка була поширена у 20–30-х роках минулого століття (*інтеграл Абеля – абелів інтеграл*) та ін.

Існування структурних паралелей „іменник у називному відмінку + іменник-епонім у родовому відмінку” і „відепонімічний прикметник + іменник у називному відмінку”, які різняться лише в морфолого-синтаксичному аспекті, пов'язано з особливістю родового відмінка як „відмінка абсолютних транспозиційних можливостей” [6: 70]. В українській мові родовий відмінок – найдавніший специфічно приєднаний відмінок із низкою різних можливих значень, серед яких є кілька паралельних прикметникам [5 II: 554]. Оскільки родовий відмінок може виступати специфічною формою напівморфологізації, а „у формі присубстантивного родового відмінка немовби втілюється передтакт повної морфологічної ад'єктивації”, родовий відмінок у деяких випад-

² Не всі дослідники поділяють думку про те, що найменування, утворені від власних імен, – терміни. Окремі автори вважають, що спеціальні епонімічні одиниці належать до номенів [27: 61–62; 31 I: 257–258], інші висувають гіпотезу про їхній проміжний статус між номенклатурними назвами та власне термінами [11: 237; 17: 34] або називають найменування з компонентами-власними назвами умовними термінами [8: 33].

Підтримуємо погляд, відповідно до якого генетично походити від власних імен можуть терміни і номені, і в одному, і в другому випадку власні назви стають загальними [21: 23].

ках виступає безпосередньою дериваційною базою завершальної морфологічної ад'єктивації [6: 137].

Існування синонімічних моделей „іменник у називному відмінку + іменник-епонім у родовому відмінку” і „відепонімічний прикметник + іменник” в українській термінології пояснюємо синтаксичною ад'єктивацією вихідної розгорнутої описової конструкції, використовуваної для позначення нового явища чи поняття на початковому етапі становлення терміна, причому редукована (порівняно з вихідною конструкцією) модель „іменник у називному відмінку + іменник-епонім у родовому відмінку” відбиває початковий процес морфологізації, втілює передтакт повної морфологічної ад'єктивації, а модель „відепонімічний прикметник + іменник” є наслідком завершальної морфологічної ад'єктивації, наприклад: *гіпотеза, яку висловив Ріман* → *гіпотеза Рімана* → *ріманова гіпотеза* (мат.), *теорія, яку запропонував Бор* → *теорія Бора* → *боровна теорія* (фіз.). У термінологічних одиницях моделі „іменник у називному відмінку + епонім у родовому відмінку” реалізовано прикметникове значення родового відмінка як відмінка транспозиції, що веде до повної морфологічної ад'єктивації епоніма у складі словосполучення моделі „відепонімічний прикметник + іменник”.

За аналогією до загальноновживаної мови, яка тяжіє до прикметникових посесивних форм на противагу іменниковим конструкціям з родовим належності, процес заступання моделлю „відепонімічний прикметник + іменник” моделі „іменник у називному відмінку + іменник-епонім у родовому відмінку” в українській науковій мові розглядаємо як природний і перспективний. Поділяючи думку відомих лінгвістів про те, що синтаксис української мови багато в чому втратив свою національну специфіку і потребує відновлення українських синтаксичних традицій [12; 26], відбір самобутніх синтаксичних конструкцій з компонентом-відепонімічним прикметником для найменування складних понять уважаємо одним із напрямів розбудови власне національної термінології.

Відепонімічні прикметники у складі терміна чи номена мають інтелектуальну інформацію [29: 22]. Інтелектуальний потенціал власних імен — компонентів спеціальних назв — убачаємо в їхній здатності актуалізувати історичну, соціальну, культурологічну інформацію, увиразнювати зміст поняття. Зокрема, прізвище науковця, яке є компонентом епонімічного терміна, добре знайоме фахівцям і виступає в конкретній метамові своєрідним кодом, шифром, указівкою на час, місце чи умови наукового відкриття. Епоніми здатні відображати специфічні риси того чи того історичного етапу розвитку науки.

Наприклад, у терміні *евклідова геометрія* епонім указує фахівцям на час появи поняття („геометрія, систематичну побудову якої вперше запропонував Евклід у III ст. до н.е.”), тоді як *неевклідові геометрії* базуються на зміні основних постулатів Евкліда й асоціюються у спеціалістів найперше з прізвищами М. Лобачевського та Б. Рімана:

серед неевклідових геометрій особливе значення мають *геометрія Лобачевського* та *геометрія Рімана*.

Терміни з компонентом-епонімом свідчать про інтелектуальний потенціал, пріоритет країни у відкритті нових фактів, її роль у розвитку різних галузей знань. Тривала бездержавність української нації зумовила те, що національна наука не могла повноцінно розвиватися, імена її представників були невинно присвоєні іншими країнами, але незважаючи на це, спеціальна мова фіксує ряд усесвітньо відомих українських власних назв: *діаграма Вороного* (тут і далі підкреслено українські епоніми – М.Д.), *топология Скорохода*, *стратифікація Шарковського*, *функція Гріна-Самойленка*, *клітина Беца*, *хвороба Пирогова-Мітчела*, *краплі Зелінського*, *реакція Зелінського* (*каталіз Зелінського*), *закон Вернадського*, *вернадит*, *тарасовіт* та ін.

На честь волинянина Володимира Липського вітчизняні та зарубіжні вчені назвали два нові роди (*Липскія* і *Липськієлла*) та 54 нові види рослин (*астрагал Липського*, *дрік Липського*, *клен Липського*, *ковила Липського*, *молочай Липського*, *підмаренник Липського*, *чебрець Липського* тощо), які ввійшли до флористичних зведень усіх країн [1: 170–171].

У математичній і фізичній терміносистемах давно функціонують терміни *рівняння Остроградського*, *метод Остроградського*, *формула Гаусса-Остроградського*, *принцип Остроградського-Гамільтона*, а в сучасних наукових виданнях із фізики з'являються нові назви-словосполучення, компонентом яких виступає вітчизняний епонім: *механіка Остроградського*, *квантова теорія поля Остроградського*, *варіаційні принципи Остроградського*, що свідчить, з одного боку, про наступність у вітчизняній науці, з другого – про традиційність епонімічної номінації, її зручність і перспективність.

У довідковій літературі, де реєструються епонімічні терміни, переважно, наводять дані про роки життя, національну належність і спеціальність особи, ім'я якої лягло в основу терміна, що допомагає спеціалістові, особливо початківцю, більше пізнати історію своєї науки, осягнути внутрішні зв'язки між суміжними дисциплінами.

Доказом того, що епонімічні терміни – цілком правомірний тип найменувань у науковій мові, свідчить їхня здатність утворювати похідні: *бартолінова залоза* – *бартолініт*; *гайморова пазуха* – *гайморит*, *гайморотомія*; *евстахієва труба* – *евстахіїт*, *кейнсіанство* – *посткейнсіанство*, *ліве кейнсіанство* – *лівокейнсіанці* та ін. У номінаціях, утворених на основі власних назв, можемо спостерігати однотипні словотвірні-морфологічні ознаки, наприклад, у хімічній та геологічній номенклатурі категорійне значення закріплено за суфіксами, які приєднуються до епонімів: суфікс **-ій** містить вказівку на групу хімічних елементів, до якої належать назви з цією морфемою (*кюрій*, *ейнштейній*, *менделевій*, *нептуній*, *резерфордій* тощо), суфікси **-іт(їт)** – на назву мінералів (*воластоніт*, *гагариніт*, *дарвініт*, *лінеїт*, *чкаловіт* та ін.).

Функціональній стабільності епонімічних термінів сприяє і та обставина, що у фахових текстах вони можуть мати синоніми-символи, наприклад, у фізиці: *Вігнера функції* = *D-функції*, *вольт* = *V*.

Сучасний інтенсивний розвиток науки вимагає налагодження односторонньої комунікації між спеціалістами на міжнародному рівні, тому позитивною ознакою епонімічних термінів вважаємо зарахування спеціальних одиниць з компонентами-епонімами до інтернаціоналізмів. Ще у 30-х рр. ХХ ст. Е. Вюстер дійшов висновку, що найменування, до складу яких уходять власні назви, „інтернаціонально зрозуміліші”, ніж інші засоби передавання певної інформації [9: 84]. Крім того, замінювати епонімічні терміни, поширені в кількох мовах, кваліфікативними, недоцільно [18: 126], а використання власної назви як складника є показником інтернаціональності терміна, його „міжнародного впізнавання” [23: 20], наприклад, у медицині: *комплекс Ейзенменгера* (укр.) – *Eisenmenger complex* (англ.) – *Eisenmenger-Komplex* (нім.); у хімії: *ефект Джоуля* (укр.) – *Joule effect* (англ.) – *Joulee effekt* (нім.) – *effect Joule* (фр.); у математиці: *теорема Бернуллі* (укр.) – *Bernoulli's theorem* (англ.) – *theoreme de Bernouilli* (фр.).

Ще одна перевага, яка нерідко виступає вагомою причиною поширення епонімічних термінів, – їхня лаконічність на протизагу багатослівним номінативним варіантам, у яких епонімічну частину замінено більш умотивованою описовою: *теорія Гіббса* = *ізобарно-ізотермічний потенціал*; *синдром Дегоса* = *злаякісний атрофічний пупулоз*. Тобто такі терміни часто використовують з метою мовної економії, адже в термінології діє тенденція до усунення різних переважань [25: 131].

Суперечливі думки виникають у зв'язку з визначенням мотивованості епонімічних термінів: багато дослідників відносять їх до невмотивованих на тій підставі, що звуковий комплекс прямо не пов'язаний з їхнім змістом [13: 63; 18: 126; 7: 17 та ін.].

На нашу думку, переконливою є позиція О. Герда, що „прагнення мати вмотивовані терміни можна розглядати лише як певний прийом, який допомагає при створенні нових термінів, але не більше, оскільки саме значення терміна визначається не певним типом мотивованості, а становищем терміна в загальній логіко-поняттєвій системі певної науки” [10: 81].

Мотивованість у термінах може бути не лише наявною, а й прихованою, яка виявляється на основі етимологічного аналізу або зовнішнього фактора. Крім того, характер мотивувальної ознаки є другорядним, а не головним і може мати випадковий характер [4: 33]. Б. Михайлишин, наприклад, вважає, що індивідуалізувальний компонент антропоніма виконує функцію мотивувальної основи для терміна-епоніма [24: 46]. Зважаючи на те, що „власна назва завжди є надбанням певного колективу, всередині якого зрозумілий не тільки її об'єктно-номінативний зв'язок, але й багатогранна додаткова інформація, яка входить до складу фонових знань” [30: 29–30], вважаємо, що епонімічним термінам властива прихована мотивованість.

Яскравим прикладом мотивованості епонімічних термінів є їхня здатність логічно відображати ієрархію взаємно підпорядкованих понять: *координати Гаусса* — „плоскі прямокутні координати в проекції Гаусса”, *антистоксова люмінесценція* — „фотолюмінесценція, що не підкоряється правилу Стокса”.

Усталену традицію використання власних імен у спеціальних назвах для номінування певних категорій понять кваліфікуємо як особливий вид прихованої мотивованості — за епонімом.

Слід визнати, що терміни, складниками яких є власні назви, мають певні недоліки. Це, зокрема, складність, пов’язана з вимовлянням окремих одиниць цього типу, наприклад: *синдром Унтерхарншейдта*, *абсциса збіжності трансформації Стілтєса*, *діаграма Герцшпрунга-Рессела*.

Паралельно з епонімічним терміном на позначення того самого поняття нерідко використовують кваліфікативний, що призводить до синонімії: *хвороба Леттерера-Сиве* = *неліпоїдний ретикулогістіоцитоз*, *модуль Юнга* = *модуль поздовжньої пружності*. Крім того, як синонімічні іноді функціонують і самі епонімічні терміни, до складу яких уходять різні елементи (власні і загальні назви): *синдром Кліпеля-Треноне-Вебера* = *хвороба Кліпеля-Треноне-Вебера-Рубашова*, *діаграми Фейнмана* = *графи Фейнмана*.

Використання однакових прізвищ, що належать різним ученим, призводить до помилок і плутанини, тому є небажаним у термінології. Наприклад, прізвище різних членів родини видатних швейцарських математиків виступає компонентом термінів, що спричинило епонімічну омонімію спеціальних назв *диференціальне рівняння Бернуллі* (названо на честь Якоба Бернуллі (1654–1705), *нерівність Бернуллі* (названо на честь Йоганна Бернуллі (1667–1748), брата Якоба), *закон Бернуллі*, *інтеграл Бернуллі* (названо за прізвищем Даниїла Бернуллі (1700–1782), сина Йоганна Бернуллі).

Дослідники, переважно, звертають увагу на проблеми правопису епонімічних термінів, транслітерації іншомовних власних назв, деякі труднощі перекладу [16].

На нашу думку, перераховані вище недоліки не є підставою для того, щоб уважати мовні конструкції зі складниками-епонімами неспроможними виконувати функції термінів, хоча вважаємо за доцільне в окремих випадках епонімічні терміни замінювати кваліфікативними, а використовуючи епоніми в термінологічній номінації, дотримуватися загальних умов. Такими умовами, дотримання яких сприяло б упорядкуванню епонімічних найменувань і запобігало б непорозумінням, пов’язаним з функціонуванням цього виду спеціальних одиниць, уважають: усесвітнє і безперечне визнання особистих заслуг ученого, ім’я якого присвоєно терміну; пряме авторство чи близький зв’язок праць ученого з предметом найменування; вагомість відкриття, якому пропонують присвоїти ім’я автора; пріоритетність пропозиції про введення терміна; відсутність ознак, які дезорієнтують, чи неблагозвучних асоціацій [32].

Умова прямого авторства чи близького зв'язку праць ученого з об'єктом найменування не стосується використання власних назв у номенклатурах, де є традиція увічнювати імена видатних особистостей, назви географічних об'єктів тощо (*ананайт, рузвельтит, америцій, європій* та ін.).

Отже, епонімічні найменування — традиційний, оригінальний, лінгвістично правомірний і зручний вид номінації в українській термінології. Назви з компонентом-епонімом становлять значний пласт в українській науковій мові і відповідають головним вимогам до терміна: у них чітко визначена тенденція до однозначності, інтернаціональності, вони, переважно, стислі, їм властива прихована вмотивованість. Використання самотутніх синтаксичних конструкцій з компонентами-епонімами — один із перспективних напрямів розбудови національної наукової термінології.

1. Аксиоми для нащадків: Українські імена у світовій науці: Зб. нарисів / Упоряд. і передм. О. К. Романчука. — Львів: Каменяр, 1991. — 246 с.
2. *Александрова Г. А.* Словообразовательные процессы в научно-технической терминологии (на материале французского языка): Автореф. дисс. ...канд. филол. наук. — К., 1975. — 25 с.
3. *Беженарь Г. И.* Структурно-семантическая характеристика эпонимных терминов во французской медицинской терминологии // Грамматические и лексические системы в романских и германских языках: Межвузовский сб. — Кишинев: Штиинца, 1984. — С. 16–19.
4. *Блинова О. И.* Термин и его мотивированность // Терминология и культура речи. — М.: Наука, 1981. — С. 28–37.
5. *Булаховський Л. А.* Керування // Булаховський Л. А. Вибрані праці: В 5 тт. — К.: Наук. думка, 1977. — Т. 2. — С. 553–568.
6. *Вихованець І. Р., Городенська К. Г.* Теоретична морфологія української мови: Академічна граматики української мови // За ред. І. Вихованця. — К.: Унів. вид-во „Пульсари”, 2004. — 400 с.
7. *Віт Ю. В.* Англomовна офтальмологічна термінологія: лінгвокогнітивний аспект: Автореф. дис... канд. філол. наук. — Одеса, 2006. — 21 с.
8. *Волкова І. В.* Лексико-семантична характеристика сучасної української фізичної термінології (на матеріалі спеціалізованих видань 90-х рр. XX ст.): Дис... канд. філол. наук. — Харків, 2002. — 193 арк.
9. *Вюстер Э.* Международная стандартизация языка в технике. — Л.; М.: Стандартгиз, 1935. — 302 с.
10. *Герд А. С.* Введение в этнолингвистику. — СПб., 1995. — 92 с.
11. *Гнатишена І.* Проблема термінів-епонімів у сучасній медичній термінології // Проблеми української науково-технічної термінології: Тези II-ої Міжнародної конференції. — Львів, 1993. — С. 236–237.
12. *Городенська К.* Синтаксична специфіка української наукової мови // Українська термінологія і сучасність: Зб. наук. праць. — К.: КНЕУ, 2001. — Вип. IV. — С. 11–14.
13. *Даниленко В. П.* Русская терминология: Опыт лингвистического описания. — М.: Наука, 1977. — 248 с.
14. *Дзюба М.* Епонім як об'єкт термінознавства: спроба теоретичного осмислення // Система і структура східнослов'янських мов: До 175-ліття Національного університету імені М. Драгоманова: Зб. наук. праць. / Національний педагогічний інститут ім. М. Драгоманова. — К.: Знання України, 2009. — С. 108–114.
15. *Карачун В. Я., Карачун О. О., Гульчук Г. Г.* Передмова // Російсько-український математичний словник / Уклад.: В. Я. Карачун, О. О. Карачун, Г. Г. Гульчук. — К.: Вища школа, 1995. — 258 с.

16. Карпіловська Є., Кочерга О., Мейнарович Є. Прізвище в терміні // Українська термінологія і сучасність: Зб. наук. праць. — К., 2007. — Вип. VII. — С. 59–65.
17. Комарова З. И. Семантическая структура специального слова и ее лексикографическое описание. — Свердловск: Изд-во Уральского ун-та, 1991. — 156 с.
18. Кондратьев Д. К. Современная медицинская терминология и проблемы ее перевода // Семантико-синтаксические трудности перевода научно-технической литературы и документации. — Калуга. — 1990. — Ч. I. — С. 123–127.
19. Куньч З. Й. Універсальний словник української мови. — Тернопіль: Навчальна книга — Богдан, 2007. — 848 с.
20. Левицький В. Матеріяли до математичної термінології / Відбитка зі Збірника Математично-природописно-лікарської секції НТШ. — 1902. — Т. 8. — Вип. 2. — 33 с.
21. Лейчик В. М. Номенклатура — промежуточное звено между терминами и собственными именами // Вопросы терминологии и лингвистической статистики. — Воронеж, 1974. — С. 13–24.
22. Лейчик В. М. Терминоведение: предмет, методы, структура. — М.: Изд-во ЛКИ, 2007. — 256 с.
23. Лобач Е. А. Терминология современной математики и пути ее интернационализации (на материале немецкого языка): Автореф. дис. ...канд. филол. наук. — К., 1988. — 24 с.
24. Михайлишин Б. П. З історії термінів-епонімів // Мовознавство. — 1994. — № 4–5. — С. 45–50.
25. Нелюба А. Явища економії в словотвірній номінації української мови. — Харків, 2007. — 302 с.
26. Непійвода Н. Ф. Вплив соціальних факторів на розвиток синтаксичної системи української мови // Мовознавство. — 1996. — №2–3. — С. 45–54.
27. Овчаренко В. М. Структура і семантика науково-технічного терміна. — Харків: Вид-во Харківського університету, 1968. — 72 с.
28. Словник української фізичної термінології: (Проект) / Терминол. комис. природничої секції Українського Наукового Товариства. — К.: Друкарня Українського Наукового Товариства, 1918. — 133 с.
29. Суперанская А. В. Апеллятив **-онома** // Имя нарицательное и собственное. — М.: Наука, 1978. — С. 5–34.
30. Суперанская А. В., Подольская Н. В., Васильева Н. В. Общая терминология: Терминологическая деятельность. — Изд. 3-е — М.: Изд-во ЛКИ, 2008. — 288 с.
31. Татарinov В. А. Теория терминоведения: В 3 тт. — Т. 1. Теория термина: история и современное состояние. — М.: Московский лицей, 1996. — 311 с.
32. Чистяков Н. И. О присвоении антропонимических и топонимических названий в терминологии // Научно-техническая терминология. — 1991. — Вип. 5. — С. 17–19.

Maaya Dzyuba (Rivne)

EPONYMIC NOMINATIONS IN UKRAINIAN SCIENTIFIC TERMINOLOGY

The paper analyzes the peculiarities of terms formed from proper names, advantages and shortcomings are shown of eponymic nominations in terminology, conditions are specified for the correct use of eponyms in a specialized language.

Key words: eponym, proper name, eponymic terms, terminology.